

ספר בסדרת אידו

תיעורי גרת

סופרת רבי המכר של USA TODAY

דבני פרי

סופרת רביהמכר של ה־USA TODAY

דבני פרי

מישורי גרנט

מאנגלית: לובה אלקן

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דבני פרי
מישורי גרנט

Devney Perry
GARNET FLATS

The Edens #3

Garnet Flats Copyright © 2022 by Devney Perry LLC
Hebrew language copyright © 2024 Ahavot 2018

עורכת: תמר לנדאו
הגהות: יפעת קלוגר
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2024 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2024

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2024

מסת"ב 978-965-7831-779 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספרים נוספים בסדרה

רכס אינדיגו
גבעת ג'וניפר

סבב ראשון

פרק ראשון

טליה

”שלוש-עשרה. הטוש המחיק חרק בעודי מוסיפה סימן לצד הפנימי בדלת המתכת של הארונית שלי. **שלוש-עשרה.** ”שיא חדש.”

שלושה-עשר ימים בלי שמתופל יצעק עליי. שלושה-עשר ימים בלי שאיש יבקש את ד”ר אנדרסון, ד”ר הררה או ד”ר מרפי במקומי. שלושה-עשר ימים בלי שרייצ’ל, האחיות האחראית בקווינסי ממוריאל, תרצה לי על... כל דבר, בעצם. שלושה-עשר ימים טובים.

מה הסיכוי שהרצף הזה יימשך עד חג המולד בשבוע הבא? אם אגיע לעשרים ושניים ימים ברציפות, זה אומר שעברתי חודש עבודה שלם בלי שהוטל ספק באינטליגנציה שלי, בהשכלתי או בכישורי. דלת חדר ההלבשה של הצוות נפתחה, ורייצ’ל עמדה בפתח. **אוי, אלוהים. אל תהרסי לי את הרצף.**

”היי, רייצ’ל.” חייכתי חיוך מאולץ. ”איך עבר היום שלך?”
”בסדר.” הקול שלה היה שטוח. היא הייתה בסוף שנות הארבעים לחייה והייתה יכולה להיות יפה לו הייתה משתחררת קצת. לו הייתה מפזרת את שְׁעָרָה. אבל בשלוש השנים שעבדתי עם רייצ’ל, שערה הבלונדיני, נגיעות של אפור ברקותיו, היה תמיד משוך לפקעת חמורת סבר.

הוא היה קצר? ארוך? לא היה לי מושג. אפילו בפעמים הבודדות שנתקלתי בה מחוץ לעבודה, שערה היה אסוף באותה הצורה. בגלל זה הייתה חמוצה כל כך? אולי הפקעת הזו עשתה לה כאב ראש? הזעף שלה היה תמיד נוכח, כמו התסרוקת שלה. היא בכלל חייכה אי פעם? ”יש לי בעיה עם איזה גיליון, טליה.”

”אוקיי, עניתי בעצלתיים.

לא הייתה בעיה בשום גיליון. במשך שלוש שנים מחיי, שמעתי מהאישה הזאת אילו תיבות בדיוק לסמן, באיזה אופן היא רוצה שהרופאים יזינו הערות ובאיזה מקום האחיות שלה מחפשות את פרטי המטופלים.

לד”ר אנדרסון, ד”ר מרפי וד”ר הררה היו העדפות משלהם. הם סימנו את הגיליונות שלהם באופן שהם רצו. רייצ’ל הרצתה להם אי פעם על הגיליונות שלהם? לא. היא גם לא קראה להם בשמותיהם הפרטיים. אני הייתי הרופאה הנחותה בצוות, ורייצ’ל תמיד מצאה דרך להזכיר לי שאני רק מתמחה.

הייתי פשוט טליה.

הייתי הילדה שגדלה בעיירה הקטנה ההיא במונטנה, שאהבה אותה מספיק כדי לחזור אליה אחרי בית הספר לרפואה. חזרתי הביתה כדי להחזיר לקהילה שלי, ואולי ביום מן הימים, להרוויח את הכבוד שד”ר אנדרסון זכה לו במשך עשרות שנותיו כרופא האהוב על קווינסי.

הוא לא רק היה הבוס שלי, הוא היה גם האיש שהביא את חמשת האחים שלי ואותי לעולם. עמוד תווך מרכזי בעירנו. רייצ’ל הטרידה אותו לגבי גיליונות חולים לא מוקפדים? אני בספק.

”שנסתכל רגע?” החזרתי את הטוש למדף של הארונית, סגרתי אותה, והלכתי בעקבות רייצ’ל לתחנת האחיות הקרובה.

היא התיישבה, והקישה בזעם על גיליונות בית החולים בזמן שאני רוכנת מעל כתפה. היא מצאה את הגיליון המדובר, וזזה כדי שאוכל לקרוא את הכתוב על המסך.

זה היה הגיליון של ממפיס. גיסתי הגיעה היום אחר הצוהריים לבדיקת היריון שגרתית. סקרתי את המידע בחיפוש אחר משהו שאינו במקומו. תרופות שנרשמו? לא. בדיקות מעבדה שהוזמנו? רק בדיקת שתן סטנדרטית. קצב הלב של התינוק? רגיל. האחות הכניסה את מדדיה החיוניים של ממפיס.

”מה הבעיה?” שאלתי את רייצ’ל.

”ההערות שלך.”

"מה לגביהן?" הוספתי כמה משפטים קצרים שקבעו שממפיס מרגישה בסדר, שמשקלה ולחץ הדם שלה בטווח התקין. "אני לא יכולה לקרוא את ההערות האלה ולדעת אילו חששות נידונו עם המטופלת."

"את יכולה לקרוא את ההערות האלה ולראות שלמטופלת לא היו חששות לרון בהם." המשכתי לחייך, אבל לעזאזל, כמה שהאישה הזאת אהבה להציק לי. היא עושה זאת במשך שלוש שנים וזה מתחיל להימאס.

כל המפגש הזה בזכו את זמני. והיא שברה לי את רצף שלושה-עשר הימים.

למה היא תמיד חייבת לעשות את זה? זה כל כך נורא שרציתי שהיא תפרוש מוקדם? צוות האחיות שלה היה נפלא. תענוג לעבוד איתן, ואני מוכנה להתערב על המשכורת השנתית שלי שאף אחת מהן לא הייתה מרגישה שהוטעתה מהערות הסיכום הקצרות בגליון של ממפיס.

אבל שום דבר שעשיתי לא הספיק לרייצ'ל. היא ראתה את בית החולים הזה כשלה, ואני הייתי הרופאה הצעירה מדי, הרופאה חסרת הניסיון ששוטטה במסדרונותיה, פולשת למגרש שלה.

"עוד משהו?" שאלתי "יש לי תוכניות לארוחת הערב."

ממפיס הייתה המטופלת האחרונה שלי באותו היום, ונוקס הצטרף אליה. אחי מעולם לא החמיץ דבר בכל הנוגע לאשתו ולילדינו. אחרי הבדיקה הם הזמינו אותי לארוחת ערב, ורק לעיתים רחוקות דחיתי את הבישולים של נוקס. הוא היה בעליה של המסעדה הטובה ביותר בעיר, ואף על פי שהארוחות ב'נאקלז' תמיד היו יוצאות מן הכלל, הקסם האמיתי התעורר לחיים בזמן שבישל לאהוביו בבית.

ארוחת הצוהריים היום הייתה חטיף גרנולה מעופש ושייק חלבון. בטני נהמה כבר במשך שעה. כאילו בהזמנה, היא שוב רעמה.

עיניה של רייצ'ל צנחו אל מותנני ושפתיה התעקלו.

זה היה מבחן, נכון? אולי רייצ'ל מעבירה אותי סוג של טקס חניכה לרופאים מתמחים. אולי היא רוצה לוודא שיש בי מה

שצריך כדי להיות אחת מהרופאים של קווינס. אחרת למה שתהיה כל כך מגעילה? מה לעזאזל עשיתי כדי לגרום לה לשנוא אותי כל כך?

כלום. התשובה הייתה כלום. זה חייב להיות מבחן. טוב, טקס חניכה או לא, רייצ'ל תצטרך יותר מאשר הצקות וזעף. העבודה בקווינס ממוריאל היא החלום שלי. בית החולים הזה שלי לא פחות משהוא שלה. משפחתי ייסדה את קווינס, ולפני דורות, הייתה זו משפחת אידן שתרמה את הכסף כדי לסייע בכניית בית החולים הזה בעיר.

"שיהיה לך ערב נהדר, רייצ'ל." הטון שלי יותר מתיקות משקית ממתקים של ילדים בליל כל הקדושים. בהינף יד מהיר התרחקתי מהשולחן וחזרתי לחדר ההלבשה.

הוא היה ריק, אז פלטתי אנחה, סובבתי את קוד המנעול שלי ופתחתי את הדלת. אחר כך לקחתי את הכד ששמרתי על המדף ומחקתי את הספרות שציינו את הרצף.

אפס. "אוף."

אני מקווה שרייצ'ל תרפה ממני אחרי שההתמחות שלי תסתיים. זה מה שאני צריכה בשביל שהיא תתייחס אליי כמו לרופאים האחרים? רישיון רפואי רשמי?

הייתי קרובה. כל כך קרובה. התמזל מזלי אחרי לימודי הרפואה. בתי חולים רבים בעיירות קטנות לא הוסמכו לקלוט מתמחים, אבל ד"ר אנדרסון עשה את הבלתי אפשרי לפני שנים, והתאפשר לו לקלוט מתמחה מדי פעם. ד"ר מרפי היה הראשון. ואז הגשתי אני מועמדות, ד"ר אנדרסון לקח אותי תחת חסותו.

לא דיברנו על המועד שבו אגש להיבחן לקבלת הרישיון שלי, אבל הנחתי שזה יקרה באביב הקרוב. ואחרי כמה שנים נוספות, קיוויתי לעשות גם הסמכה ברפואת משפחה, בדיוק כמו ד"ר אנדרסון.

אם אעבור את ההסמכה, המטופלים יפסיקו להביט בי בתהייה בכל פעם שאני נכנסת לחדר הבדיקה? זה לא קורה כל הזמן. זה קורה פחות מאשר לפני שנה. אבל זה עדיין קורה. אני עדיין שומעת לחשושים ושאלות.

היא מבוגרת מספיק כדי להיות רופאה? אתה בטוח שהיא יודעת מה היא עושה? אולי אחד הרופאים האחרים זמין היום?
רוב הרחיות שקיבלתי היו מגברים, בעיקר מגברים מבוגרים. אפילו בגיל עשרים ותשע, חלק מוותיקי קווינסי עדיין רואים אותי בתור הילדה הקטנה של הריסון אידן.

אני רופאה טובה, נכון? ד"ר אנדרסון היה אומר לו הייתי עושה עבודה גרועה. הוא לא היה נותן לי לטפל באנשים לו חשב שאגרום להם נזק.

חוסר הביטחון שלי תמיד התעורר אחרי עימות עם רייצ'ל. צבטתי את גשר אפי וספרתי בשקט. אחת. שתיים. שלוש. ארבע. חמש. זהו, מסיבת הרחמים העצמיים נגמרה. לבשתי את מעיל הרובון השחור שלי מעל חולצת המדים הכחולה שלי, תליתי את התיק על כתפי ויצאתי לכיוון הדלת.

מה שאני צריכה זה ארוחת ערב משפחתית נחמדה. נוקס וממפיס חיכו לי בלובי, וארוחה חמה אצלם בתוספת שעה של זמן איכות עם אחייני דרייק בוודאי ירוממו את מצב רוחי.

במקום לצאת דרך המסדרון שהוביל ליציאת העובדים, פתחתי את הדלת ללובי. דלפק הקבלה היה ריק. ג'ני, האחיות שעבדה בימי חול, עזבה כנראה בחמש בדיוק. הכניסה הזו הייתה בשביל פגישות מתוכננות וכניסות ארעיות של חולים. הדלתות יינעלו בקרוב, ואם חולה יגיע אחרי שעות העבודה, הוא ייאלץ לגשת לחדר המיון כדי לקבל עזרה.

נוקס וממפיס עמדו במרכז הלובי, משוחחים עם אדם שעמד בגבו אליי.

האיש היה בגובה של נוקס. כתפיו רחבות ומותניו צרים. אפילו קפוצ'ון לא הצליח להסתיר את המבנה השרירי של גופו. ולעזאזל, התחת שלו היה שווה מבט נוסף. אין הרבה בחורים בקווינסי עם מבנה גוף כזה, לפחות לא כאלה שלא מבני משפחתי. מי הבחור הזה?

"אני מחפש את הרופאה שעובדת פה," אמר הגבר. "טליה אידן." קפאתי במקומי. לא. לא, זה לא קורה. לא יכול להיות שזה הוא.

אבל הייתי מזהה את הקול הזה בכל מקום. אפילו אם לא שמעתי אותו שבע שנים.

בהלה השתלטה עליי ורצתי לעבר דלפק הקבלה, כמעט זינקתי מאחוריו. ברכיי פגעו ברצפה הקשה והמבריקה, ואני התכווצתי וחרקתי שיניים כדי לא להשמיע קול.

לעזאזל. מה הוא עושה כאן? למה הוא מחפש אחריי?

"אולי כדאי לך לנסות בחדר המיון," אמרה ממפיס. אחבק אותה על זה אחר כך, כי אני בטוחה שראתה אותי מהצד כשנכנסתי ללובי. "אולי הם יוכלו למצוא אותה בשבילך. פשוט צא מהדלתות ולאורך המדרכה לצד השני של הבניין. אי-אפשר לפספס את זה."

התקרבתי לדלפק, נזהרת שלא לגעת בכיסא ולהשמיע קול. "אני מעריך את זה." צעדים, ואז חריקת הדלתות הכפולות שנפתחו ונסגרו.

אוף. הוצאתי נשימה שהחזקתי, אבל ליבי נשאר תקוע בגרוני.

"השטח פנוי," קרא נוקס.

התרוממתי, עיניי בקושי מציצות מעל קצה הדלפק. "הוא הלך?"
 "כן." נוקס הנהן. "רוצה לספר לי למה את מתחבאת מפוסטר מאדן?"

"לא." ממש לא. הייתה סיבה שלא דיברתי על פוסטר מאדן.

נעמדתי ועקפתי את הדלפק על קצות אצבעותיי, עיניי דבוקות לחלונות למקרה שפוסטר יופיע שוב. אבל הדבר היחיד שראיתי על המדרכות היה שלג. "כדאי שאלך."

"מה עם ארוחת הערב?" ממפיס שאלה.

"בפעם אחרת."

לפני שהם הספיקו לעצור אותי, ברחתי משם. ספרינטים מעולם לא היו הצד החזק שלי, מרוצים יציבים למרחקים ארוכים היו יותר הקטע שלי, אבל אין סיכוי שאסתכן בהיתקלות בפוסטר. אז טסתי דרך הלובי, ואחרי בדיקה מהירה לאורך המדרכה, רק לוודא שהוא איננו, המשכתי באותה המהירות עד הרכב שלי.

ידיי אחזו בהגה בעוצמה רבה כל כך שפרקי אצבעותיי הלבינו עוד לפני שיצאתי ממגרש החניה החשוך. בדקתי במראה האחורית שלי לא

פחות ממאתיים פעמים כשנסעתי ברחבי העיר, מחפשת פנסים שאולי עוקבים אחריי הביתה. רק כשהייתי בתוך הבית, שעונה על דלפק המטבח עם כוס יין, הרשיתי לעצמי לנשום.

מה הוא עושה כאן? חייו היו בלאס וגאס, בדיוק במקום שבו השארתי אותו. בדיוק במקום שבו נשאר אחרי ששבר את ליבי. למה הוא חיפש אותי עכשיו? למה, אחרי כל הזמן הזה, הוא הגיע למונטנה?

בטני צנחה. לא רציתי לראות אותו. לא רציתי לשמוע את הקול הזה או להביט בעיניו הכחולות הסוערות. כבר עברו שבע שנים, ועדיין לא הייתי מוכנה להתמודד איתו שוב. אם אצליח להתחמק ממנו מספיק זמן, הוא יעזוב?

"לא", מלמלתי. אלא אם פוסטר עבר שינוי אישיותי, הוא יאתר אותי, בסופו של דבר. הוא כונה 'אגרוף הברזל' מסיבה מסוימת. הוא היה עקשן ועקבי. בלתי ניתן לערעור.

אבל לפחות התחמקתי ממנו הלילה. הוא לא הצליח להפתיע אותי. לגמתי מכוס היין שלי, ואז לקחתי אותה איתי למעלה לחדר השינה, פשטתי את המדים והתקלחתי כדי לשטוף מעליי את היום.

שערי הכהה היה רטוב ואסוף בפקעת כשחזרתי למטבח. המדים שלי הוחלפו בטייטס וחולצה ארוכה ומרופטת של אוניברסיטת וושינגטון כשפתחתי את המקרר ושלפתי קרטון ביצים. זו לא הייתה ארוחה של נוקס אידן, אבל הערב, איאלץ להסתפק בחביתה. לו הלכתי לארוחת הערב, ממפיס ונוקס היו ממטירים עליי מיליון שאלות.

שאלות שלא הייתי מוכנה לענות עליהן.

אבא ירדע על פוסטר, אבל רק מפני שהיה שם אחרי מה שקרה. הוא נסע ללאס וגאס לעזור לי לעבור וראה אותי בנקודת השפל. אימא ירעה כי אבא לא הסתיר ממנה דבר, אבל בפעם האחת והיחידה שהעלתה את שמו של פוסטר, התחננתי בפניה שלא תדבר עליו יותר לעולם.

זה היה בימים הקשים. מרבית פצעיי כבר הגלידו, אבל זה לא אומר שאני מוכנה לחיות מחדש את הכאב. זה היה קשה מדי. משפיל מדי.

למה הוא כאן? אחרי כל הזמן הזה, הוא לא שכח ממני?
הביצים לא היו מעדן לבטני המתהפכת, אבל הכרחתי את עצמי
לאכול. את אותה הארוחה אני אוכל לארוחת הבוקר, ללא היין. בדיוק
שטפתי את הצלחת שלי כשפעמון הדלת צלצל. מברשת הכלים
החליקה מידי ונפלה לכיור.

זה היה הוא. לא יכולתי לראות את הדלת, אבל איכשהו ידעתי שזה
פוסטר. פעמון הדלת צלצל שוב, ואז נשמעה דפיקה.

למה לא ייבשתי את השיער? למה לא לבשתי משהו אחר? מדיים
היו עדיפים מלעמוד מולו בפנים נקיות מאיפור וברגליים יחפות. יש
חור בברך של הטייטס הזה, והחולצה הזאת הייתה מתאימה לאחים
שלי בצורה רופפת.

אם לא אפתח את הדלת, הוא יעזוב? או שיישאר כאן כל הלילה,
בידיעה שאני מתחבאת בפנים? אם אתעלם ממנו הלילה, הוא יגייע
שוב לבית החולים? המקום האחרון שרציתי לדבר עם פוסטר היה
בעבודה שלי.

אז הרמתי את הכוס שלי, רוקנתי את שארית היין שלי כמו מיץ
אומץ. ברגע שבלעתי את הטיפה האחרונה, הזדקפתי והלכתי לכיוון
הדלת.

ככל שאתמודד איתו מהר יותר, כן ייטב. אברר למה הוא כאן,
ואשלח אותו לדרכו. עם קצת מזל, פוסטר ייעלם מקווינסי עד
הבוקר.

ליבי הלם כל כך חזק שזה כאב. כל פעימה הדהדה באיברי.
הכנסתי אוויר לראותי והחזקתי אותו בעודי נכנסת בצעדים שקטים
לחלל הכניסה. כשהגעתי לדלת נעמדתי על קצות אצבעותי והצמדתי
את עיני לחור ההצצה.

פוסטר עמד בפרופיל, מבטו מופנה אל מעבר למרפסת המקורה.
הוא גידל זקן. זקן נחמד. קצוץ קצר, ועדיין אפשר להבחין בלסתו
החדה. אבל לפוסטר שלי לא היה זקן, רק זיפים בימים שבהם לא
התגלח.

דקירת כאב פילחה את ליבי. זה לא היה פוסטר שלי. לא הייתה
שום גרסה של פוסטר שהייתה שייכת לי. לא עוד.

הוא הרים אצבע ולחץ שוב על פעמון הדלת. אחר כך, העביר את ידו בשערו החום־שוקולדי, משהו שכנראה עשה הרבה הערב כי קצותיו בלטו בזוויות מוזרות.

צנחתי על עקביי וחיכיתי עוד שלוש פעימות לב מייסרות, אחריהן פתחתי את הדלת לפוסטר מארן.

הגבר שאיתו יצאתי שנה, חודשיים ואחד־עשר ימים.

הגבר שאהבתי בכל ליבי.

הגבר שנשבעתי לשכוח.

הנוף הנשקף מחור ההצצה לא עשה עימו צדק. הוא היה חתיך כמו שזכרתי. אולי אפילו יותר, אחרי שגידל את הזקן הארוך הזה.

הגיל רק העצים את חספוס תווי פניו. הוא היה גדול יותר מבעבר, במהלך השנים השחיו את גופו, הפך אותו למכונת לחימה מושלמת. הקפוצ'ון השחור שלו נמתח על חזהו הרחב, נצמד לכתפיו והדגיש את מתארן. מכנסי הג'ינס שלו היו תלויים על מותניו הצרים ושוליהם השתלשלו מעל זוג מגפי אופנוענים.

כמה פעמים עברו קצות אצבעותי על הבליטה באמצע אפו? כמה לילות טבעתי בעיניים הכחולות העמוקות האלה? כמה נשיקות נשקתי לשפתיו הרכות?

"טליה."

אלוהים, הקול הזה. מחוספס ועמוק. שמי מעולם לא נשמע טוב כפי שנשמע מפיו של פוסטר.

"מה אתה עושה כאן?"

הוא בחן את פניי. "את לא מופתעת לראות אותי."

"לא." שילבתי את זרועותי על חזי כשהצינה מבחוץ חלחלה לתוך

בגדיי. "ראיתי אותך בבית החולים."

הוא הידק את לסתו. "ראית אותי."

"מה אתה עושה כאן?" חזרתי ואמרתי. "ואיך ידעת איפה אני

גרה?"

לא היה קשה לאתר אותי. קווינססי לא בדיוק עברה לעידן המודרני, והעיתון המקומי עדיין הדפיס ספר טלפונים שנתי, וגם העלה את המידע לאינטרנט.

"עבר הרבה זמן", אמר. "מה שלומך?"
 עבר הרבה זמן. מה שלומך? "שיחת חולין? באמת? אשתך יודעת
 שאתה כאן?"
 הוא הרים את ידו השמאלית ונענע את אצבע הטבעת העירומה.
 "אני לא נשוי."
 מתי הוא התגרש? זו הייתה הבעיה כשנשבעת לשכוח מישהו. זה
 אומר שבשבע השנים האחרונות לא הרשיתי לעצמי לחפש את פוסטר
 אפילו פעם אחת.
 לא הצצתי בחשבונות המדיה החברתית שלו ולא הקלדתי את שמו
 בגוגל. לא צפיתי באף אחד מהקרבות שלו בשירותי המנויים, ואם
 שמו היה עולה ברשת ESPN, הייתי סוגרת את הטלוויזיה או יוצאת
 מהחדר. אחיי אהבו לראות קרבות UFC. שיקרתי יותר מפעם אחת על
 היותי בכוננות כדי להימנע מאחת המסיבות שלהם.
 "למה אתה כאן?" הנהמה בקולי הפתיעה את שנינו.
 כאב העיב על עיניו היפות. גרונו התנודד כשבלע, ואז הוא שמט
 את סנטרו.
 למה ציפה? שאפרוש את זרועותיי ואקבל אותו חזרה לחיי?
 הכאב בעיניו נעלם באותה המהירות שבה הופיע. כל שנות
 הייתה נחישות מוחלטת. המבט הממוקד. עמוד השדרה הזקור. הלסת
 המקובעת. זה המראה שפוסטר עטה בזירת האגרוף, בדרך כלל לפני
 שניצח.
 הוא דחף יד לכיס מכנסי הג'ינס שלו ושלף מפתח כסף יחיד.
 "קחי."
 לקחתי אותו מידו, נזהרת לא לאפשר מגע בין אצבעותינו. הוא לא
 היה שלי לנגיעה. לא עוד.
 "מה זה?"
 "הבניין שלי."
 "הבניין שלך." צמצמתי את עיניי. מקווה שהוא מדבר על בניין
 בנבדה.
 ידו של פוסטר צללה שוב לתוך מכנסי הג'ינס שלו, והפעם יצאה
 עם פיסת נייר קטנה. הוא לקח את ידי השנייה ופתח אותה.

זרם מחשמל עלה בזרועי. קצות אצבעותיו שלחו עקצוצים על עורי.

עיניו נצצו, כאילו גם הוא הרגיש את החשמל. הוא הניח את הנייר בכף ידי, ושחרר אותה. "זאת הכתובת."

ראיתי את שם הרחוב וליבי צנח. "זה בקווינססי."
"כן."

"למה יש לך בניין בקווינססי?"

"בואי מחר ותגלי."

"לא."

הפעם הוא חפר בכיסו השני, שולף נרתיק קטיפה קטן בגוון מוכר של כחול. "אני מניח שזה מה שישנה את התשובה שלך ל'כן'."
"מה זה?" שאלתי כשהוא מסר לי אותו.

פוסטר לא ענה ולא חיכה שאפתח את הנרתיק. הוא סב על עקביו, צעד על המרפסת שלי ורץ כמה צעדים אל המדרכה. לאחר שעקף מכסה מנוע של רכב שטח שחור בוהק, התניע ונסע במורד הרחוב.

התרחקתי מהסף כשפנסיו האחוריים נעלמו וסגרתי את הדלת בבעיטה. בכל שנייה שחלפה, הנרתיק נעשה כבד יותר ויותר.

אל תפתחי אותו.

פוסטר הסתמך על סקרנותי. הוא לא ענה לאף אחת משאלותיי הערב, במקום זאת, הוא השאיר אותי עם יותר שאלות ממה שהתחלתי.

אל תפתחי אותו.

"אוף." מתחתי את חלקו העליון של הנרתיק והפכתי אותו, הפריט שבתוכו נפל לכף ידי, לצד המפתח.

טבעת. יהלום שני קראט בחיתוך אמרלד משובץ בפס זהב. התנשפתי כשהיהלום נצנץ באור שמעליו. איך הטבעת הזאת הייתה אצלו? למה?

בידי השנייה קימטתי את הנייר לכדור, לחצתי עליו חזק ככל האפשר.

ואז קרעתי אותו לגזרים.

לעזאזל איתו. אני צריכה להתעלם ממנו. אני צריכה להעמיד פנים שהוא לא קיים. אבל בהתחשב בכך שלא הצלחתי לעשות את זה במהלך שבע שנים, ספק אם אצליח לשכוח את פוסטר מאדן עד הבוקר.

פרק שני

פוסטר

לצול הטלפון הדהד בין קירות הבלוקים בבניין החדש שלי. שלפתי אותו מהכיס. ג'ספר. "הי, עניתי.

"הי. רק בודק. איך היה אתמול?"

"יכול היה להיות גרוע יותר." גבר היה יכול לפתוח לי את הדלת אתמול בלילה. ידעתי שהיא לא נשואה, אבל חבר היה הופך את המצב לאתגר גדול יותר. לא בלתי אפשרי, רק עוד אתגר. "היא לא טרקה לי את הדלת בפנים."

"טוב, היה מגיע לך אם כן."

גיחכתי. "נכון."

ג'ספר לא היה רק המאמן שלי. הוא היה החבר הכי טוב שלי ואחד האנשים היחידים בעולם שידע את האמת על מצבי. על טליה. על הסיבה שבגללה הגעתי למונטנה. זה היה הקרב של חיי.

היו חמישה סבבים בקרב. ואחרי ליל אמש אצל טליה, הייתה לי הרגשה שאזדקק לכולם כדי לנצח. "איך חדר הכושר?" שאל.

"דיק. מלוכלך. אני לא יודע אם אפשר בכלל לקרוא למקום הזה חדר כושר." קולי הדהד בחלל הטחוב. "אני מניח שזה מה שאני מקבל על זה שקניתי בניין בלי לבדוק אותו."

מבחוץ, הבניין היה לא יותר מאשר קופסה מרובעת צבועה אפור. הכיתוב חדר כושר התנוסס על הקיר הקדמי בגוון מגעיל של כתום בוהק. האותיות לא נראו מכוערות כל כך בתמונות שהמתווך שלח. היה קצת דמיון לתמונות. אבל התמונות הראו חלל מואר ונקי עם

ציוד מיושן. או שהן צולמו לפני עשור או שהיה לו קוסם פוטושופ בצוות.

בכל מקרה, הייתי צריך לדעת שמהו לא בסדר כשפגשתי אותו לפני שעה כדי לקחת את המפתחות לחדר הכושר, והוא היסס מחוץ לדלת הכניסה.

קיוויתי שהפנים יהיה טוב יותר, אבל בכל סיבוב בחדר, זה רק הלך והחמיר.

רצפות הבטון כוסו במעטה אבק. כל אריח בתקרה היה מוכתם בסימני מים. מרבית הצבע היה אפור כמו על הקיר החיצוני, אבל הכתום התגנב פנימה וכיסה קיר שלם. כל המראות הגדולות בחלק האחורי של חדר הכושר היו סדוקות. ורוח קרה נכנסה מאחד החלונות – או מכולם. החימום פעל במלוא עוצמתו, רעש המנוע היה חזק כמעט כמו להבי מסוק, ולמרות זאת לא עשה דבר לקטוע את צינת דצמבר.

”עד כמה זה גרוע?” שאל ג’ספר.

”גרוע. המתווך מסר לי את המפתחות והסתלק. אמר שיש לו עוד פגישה, אבל יש לי תחושה שהוא ברח לפני שהספקתי להרביץ לו. התמונות שהוא שלח הן בולשיט.”

”מה אתה מתכוון לעשות?”

נאנחתי והעברתי יד בשערי. ”אתחיל לעבוד. אני חייב לשפץ את המקום.”

בשלב הזה, לא היו לי הרבה אפשרויות. איאלץ להסתפק בבניין הזה, אפילו באופן זמני.

חג המולד יחול בעוד כמה ימים, ואני בספק אם אצליח למצוא מקום אחר לגור בו עד אחרי ערב השנה החדשה. המלון הוזמן – עשר דקות אחרי שנכנסתי לחדר הכושר, התקשרתי לפונדק ‘אלואיז’ וביקשתי להאריך את שהייתי. אבל המלון בתפוסה מלאה לתקופת החגים. נותרו לי שני לילות לפני שהחדר שלי יעבור לאורח הבא. וכל מוטל, ו־Airbnb ברדיוס של חמישים קילומטרים היה מלא עד אפס מקום.

אחרי החגים אוכל לחפש בית נחמד יותר. אבל אני זקוק לחדר

כושר. האימונים שלי התעכבו מספיק בשבועות האחרונים בגלל כל העניינים שטיפלתי בהם בווגאס.

בסופו של דבר, אני יכול לשפץ את המקום. או שאוכל להרוס אותו ולבנות מאפס. אבל זה ייקח חודשים. אין לי חודשים. אז אסתפק במקום הזה. אקטיין את חדר הכושר ואהפוך את דירת החדר הקטנה לראויה למגורים. ובינתיים אשכנע את טליה להקשיב למה שיש לי לומר.

אם היה דבר אחד שעבד לטובתי, היה זה גורם ההפתעה. קניתי את המקום הדפוק הזה גם כי הוא היה פנוי. יכולתי לשלם במזומן ולסגור את העסקה מהר. זה קרה לפני שבוע. טליה הופתעה מהכתובת שנתתי לה אתמול בלילה, מה שאומר שהיא לא שמעה על המעבר שלי לקווינס.

סמכתי על סקרנותה הטבעית שתביא אותה לכאן היום. אני חייב לראות אותה שוב. חייב לראות אותה מאה פעמים. אולי אז אאמין שזה לא חלום.

שבע שנים חיכיתי להזדמנות הזאת. שבע שנים ארורות, ולא יכולתי להסתכן שאדפוק את זה.

"דיברת עם קדנס?" שאל ג'ספר.

"אתמול בלילה." הלכתי לכיוון הדלת הפתוחה של הדירה.

היא הייתה באותו המצב של חדר הכושר. חדר השינה היה ריק. החשבתי את עצמי בר-מזל שבעלי חיים לא החליטו לתפוס מחסה מפני מזג האוויר החורפי בארון. אבל השטיח היה מוכתם וריח שתן של חתולים בישם את האוויר.

סרקתי את חלל המגורים הצפוף ואת המטבח הצמוד. עדיין לא היה לי האומץ לפתוח את המקרר ולראות מה צומח בתוכו. חדר האמבטיה יזדקק לכמה עשרות ליטרים של אקונומיקה לפני שעורי יבוא במגע עם המקלחת או השירותים.

הדירה עמדה בראש רשימת השיפוצים.

"זה זמני, " אמרתי לג'ספר. ולעצמי.

"בטוח?"

"אני סוף-סוף חופשי." הייתי לכוד כל כך הרבה זמן שלא הייתי

בטוח שאני זוכר איך לפעול מרצוני החופשי. אבל הגיע הזמן לבנות את החיים שהחמצתי. החיים שהיו באחיזתי לפני שחירבתי הכול.

"אני מקשיב," אמר ג'ספר. "מה אני יכול לעשות?"
"כלום. אני אסדר."

"תעשה לי טובה? תתאמן היום."

"ניקיון נחשב?" כדי שהמקום הזה יהיה ראוי לשימוש, איאלץ לקרוע את התחת.

"זה יעבוד," אמר. "איך הראש שלך?"
"לא משהו," הודיתי.

זו הפעם הראשונה בחיי שלא הייתה לי כל מוטיבציה להתאמן. להילחם. עכשיו שארלו מת וכבר לא לחץ עליי לנצח, ולנצח, פשוט... לא היה לי אכפת.

אני חייב למצוא את המוטיבציה הזו כי יש לי קרב בסוף השבוע הראשון של חודש מרץ. אולי תליה תוכל לעזור. אם אצליח לגרום לה להקשיב.

"אל תדאג," אמרתי לג'ספר. "אהיה מוכן."
"מתי אני צריך לבוא?"

נאנחתי וחזרתי לחדר הכושר, חוזר על העקבות שהשארתי באבק.
"תן לי קצת זמן."

"איך לך זמן."

"אני יודע," מלמלתי. אין לי זמן לכזבו בניקוי חדר כושר ישן ובהפיכת דירה מחורבנת לראויה למגורים. ובכל זאת, אני כאן.

בשביל תליה.

"תתקשר אליי בקרוב," אמר ג'ספר.

"אם לא אדבר איתך, חג שמח."

"גם לך."

סיימתי את השיחה ותחבתי את הטלפון שלי לכיס הג'ינס. אחר כך הלכתי לכיוון הקיר הכתום והמכוער כהוגן. הצבע גרם לי למיגרנה, אבל הוא יצטרך לחכות. בראש סדר העדיפויות היה ניקוי הדירה.

קבעתי שהרהיטים יישלחו לכאן ביום שישי. היו לי שטיחים לתלוש ממקומם וחדרים לקרצף. אחר כך אתמודד עם חדר הכושר.

בטני התכווצה כשפסעתי לצידו השני של החלל והצצתי דרך אחד החלונות המטונפים. היא תבוא היום? הטבעת עוררה בה מספיק עניין? כפות ידיי הזיעו כשצעדתי שוב לאורכו של הבניין. לא הייתי עצבני כל כך כבר שנים. הטלפון שלי צלצל בכיס. הצלצול של ויוויאן. ג'ספר בטח התקשר ואמר לה לברוק מה איתי.

"הי" עניתי. "הכול בסדר?"

"כן", ענתה. "מה איתך?"

"אני בסדר. זה... מוזר."

"אני יודעת. חשבתי על זה מוקדם יותר כשהסתובבתי בבית." ויוויאן הייתה היחידה בעולם שהבינה. כי לא הייתי היחיד שזה עתה יצא לחופשי. גם היא יצאה לחופשי. "אבל מוזר טוב, אתה יודע?"

"כן, ויווי. זה מוזר טוב."

"איך מונטנה?"

"קרה, אבל אני שמח להיות כאן. אהיה עסוק בהקמה של המקום."

"איך המקום?"

נוראי. "בסדר." לא אספר לה על מצבו האמיתי של חדר הכושר. היא תראה אותו בסופו של דבר, ואם תדע שהמצב גרוע, היא תדאג.

"תתקשר אחר כך?"

"ברור. שיהיה לך יום נעים."

"גם לך. בהצלחה."

יחד עם ג'ספר, ויוויאן הייתה החברה הכי טובה שלי. היא ידעה למה אני במונטנה. היא ידעה שטליה תמיד הייתה בליבי.

היא זו שעקבה אחרי טליה לאורך השנים. היא עשתה זאת בעיקר כדי לחסוך ממני את שיברון הלב הכרוך בצפייה בתמונותיה של טליה עם גבר אחר. היא הייתה בודקת את הפוסטים של טליה ברשתות החברתיות באופן אקראי. הייתה מחפשת בגוגל את שמה ובודקת אם הוא השתנה אי פעם מאידך.

העובדה שטליה לא הייתה נשואה הייתה בגדר נס. הנס שלי. ביום שבו ויוויאן ואני חתמנו על מסמכי הגירושין שלנו, היא עודדה אותי לקחת את הסיכון. היא עשתה כל שביכולתה לעזור לי להגיע למונטנה.

אז אני כאן. ועכשיו הגיע הזמן להתחיל לעבוד.
 "אוקיי." מחאתי כפיים, הצליל נשמע בחדר הכושר. הבוקר עצרתי
 בחנות לחומרי בניין לקנות חומרי ניקוי, בידיעה שיש לי לא מעט
 עבודה. לא ציפיתי לכל כך הרבה עבודה והמלאי שלי לא יחזיק מעמד
 הרבה זמן, אבל זה יעזור לי להתחיל.

התקרבותי אל הדלת, והיא נפתחה. היא עמדה בפתח.
 "טליה." קולי נשמע צרוד. "הגעת."
 היא הנהנה, סורקת אותי במבטה. אחר כך הרימה את ידה, נרתיק
 הקטיפה משתלשל מאצבעותיה. "ידעת שאגיע."
 "קיוויתי." כן, פיתיתי אותה עם הטבעת הזאת. והייתי עושה את
 זה שוב.

היא ניתקה את מבטה והניחה לדלת להיסגר מאחוריה. היא נכנסה
 פנימה ותחבה קווצה משערה הכהה והמשיי מאחורי האוזן. אתמול
 בלילה הוא היה אסוף בפקעת. היום הוא היה מסולסל בגלים שהגיעו
 כמעט עד מותניה.

פאק, היא הייתה יפיפיה. הייתי נשבע שהיא לא יכולה להיות
 יותר עוצרת נשימה, ובכל זאת היא הצליחה לעשות את הבלתי
 אפשרי.

נשימתי נעתקה. ליבי הלם מהר מדי. לראות את טליה היה כמו
 לקבל מכה בחזה. כך היה גם אתמול בלילה. כמה פעמים רציתי
 לראות את פניה, לעמוד באותו החדר ולנשום את אותו האוויר, רק
 עוד פעם אחת?

מתחת למעילה השחור, היא לבשה מְדִי רופאים בצבע תכלת
 שהבליטו את עיני הספיר שלה. אדם יכול לגלות את סוד החיים
 בעיניים האלה.

טליה צעדה למרכז החדר, מביטה בכל מקום חוץ מאשר בי.
 "את רופאה." פאק. כל הכבוד, מאדן. יופי של דרך לומר את
 המובן מאליו.

"כן."

"זה תמיד היה החלום שלך." ממש לא הפתיע אותי שהיא הגשימה
 אותו.

טליה דחפה את שרוול מעילה והקישה על שעונה. "אני בהפסקה וצריכה לחזור לבית החולים. מה אתה רוצה, פוסטר?"
אותך. "רצייתי לראות אותך. לומר לך שאני בעיר. חשבתי שאולי נוכל להדביק פערים. ללכת לארוחת ערב או משהו כזה. המסעדה במלון ממש טובה. אכלתי שם אתמול בלילה."

"זו המסעדה של אחי." היא שילבה את זרועותיה על חזה, עדיין מסתובבת במעגלים בתוך חדר הכושר. "למה קנית את הבניין הזה?"
"כי אני צריך מתקן אימונים. חדר הכושר השני בעיר הוא ציבורי. אני זקוק למקום שיתאים לצרכיי. להכניס זירה. שקי אגרוף. מזרנים. דברים כאלה. בנוסף, יש פה דירה שתתאים עד שאוכל לקנות בית."
עיניה הכחולות המהממות של טליה התרחבו. היא הפסיקה ללכת והצביעה על הרצפה. "אתה עובר לגור כאן? בקווינסי?"

"כן."

"למה?"

זה לא ברור? "תמיד דיברת על קווינסי. על איך שהמשפחה שלך הקימה את העיר. על השורשים העמוקים שלכם כאן. החלטתי שאם אני עומד לעשות רילוקיישן, למה לא מונטנה? הגיע הזמן לשינוי. הגיע הזמן לצאת מווגאס."

"שינוי." עיניה הצטמצמו. "מה ויויאן חושבת על השינוי הזה?"

"זה משנה? היא לא אשתי."

היה כל כך הרבה מה לומר. כל כך הרבה מה להסביר. אבל היה ניצוץ בעיניה של טליה, ואם היא תכעס, היא לא תקשיב לי. אולי היא לא מוכנה למה שיש לי לומר. ואני צריך שהיא תקשיב לי. שהיא תשמע את האמת.

"מה דעתך על ארוחת ערב היום?" שאלתי.

היא זקפה את סנטרה. "כמה זמן אתה כבר מתכנן את המהלך

הזה?"

"לא הרבה."

"אני מופתעת שאיש לא ידע על כך," אמרה. "המעבר של פוסטר

מאדן לקווינסי הוא עניין גדול."

וזה בדיוק הסיבה שהקפדתי על חשאינות כשרכשתי את הבניין הזה.

"מתי קנית את הטבעת הזאת?" היא הרימה שוב את הנרתיק. "היא הייתה שלה?"

"לא, היא מעולם לא הייתה של ויוויאן." הטבעת הזאת תמיד הייתה מיועדת לטליה.

היא נשארה נעולה בכספת שלי עד לרגע שיכולתי לתת לה אותה, סוף-סוף, אתמול בלילה.

"יש הרבה על מה לדבר. אם את חייבת לחזור לעבודה, נדבר הערב. מה את אומרת? ארוחת ערב?"

זרועותיה התהדקו על חזה והיא החלה ללכת שוב. "לא. לא נראה לי שזה רעיון טוב."

"למה לא?"

"כי אני לא רוצה לראות אותך, פוסטר. אני לא רוצה אותך בעיר שלי."

"מאוחר מדי."

נחיריה התרחבו.

שיט. תמיד אהבתי את אופייה היציב של טליה. כשאחרים נכנסו ללחץ, היא תמיד נשארה רגועה. זה היה חלק מהסיבה שידעתי שהיא תהיה רופאה מדהימה. אבל מדי פעם היא הייתה מתעצבנת. וכשמישהו לחץ על הכפתורים הנכונים, לטליה אידן היה מזג שאין שני לו.

אז לפני שממש עצבנתי אותה, שיניתי את הנושא.

"יש הרבה מה לעשות כדי לתקן את המקום הזה. הקיר הכתום חייב ללכת. אבל אני חושב שהבניין עצמו בסדר. אני עומד להקים כאן את הזירה." סימנתי קו מתאר בתוך האבק, הקפתי בריבוע את מרכז הרצפה, והצבעתי סביב החדר בזמן שדיברתי. "אשים מזרנים בפינה הזאת. אתלה שקי אגרוף מהקורה הזאת. ואביא הליכון ואופני כושר."

"אתה לא רציני."

"אני כן. יש לי קרב במרץ ואני מתקשה להתמקד בווגאס. שינוי הנוף אמור לעזור. אולי כמה פרצופים חדשים. תמיד היית טובה בלעזור לי לשמור על מיקוד. אולי אוכל לגייס את עזרתך."

היא נדה קלות בראשה. היה זה אותו מבט שהיה לאנשים אחרי

שצלצלת בפעמון שלהם. ראשה הסתחרר. "אתה מבקש שאעזור לך להתכונן לקרב?"
לא, ביקשתי ממנה לצאת איתי לארוחת ערב. "משהו כזה. נוכל לדבר על זה הערב."
"אני – מה?"

"ארוחת ערב, טלי." זאת היה טעות, להשתמש בכינוי שלה. ידעתי את זה ברגע שהבעתה התרוקנה. הבלכול נעלם. הכעס נעלם. היא ביטלה אותי מהר משיכולתי למצמץ.
"צא מקווינס, פוסטר." היא חצתה את החדר. "אני לא רוצה אותך כאן."

האוויר הקר פרץ פנימה כשהיא פתחה את הדלת והסתערה החוצה. "פאק." העברתי יד על פניי. נרתיק קטיפה בצבע כחול צד את עיניי.

הטבעת.

היא זרקה אותה לרצפה.
ניגשתי להרים אותו, מחזיק אותו בידי לרגע ארוך.
לחצתי חזק מדי? מהר מדי? זו הדרך היחידה שאני מכיר. אבל זו בדיוק הדרך שבה איברתי את טליה בפעם הראשונה.
"סבב ראשון."
הסבב הראשון הסתיים. ופאקינג בעטו לי בתחת.

סבב שני

פרק שלישי

טליה

טלי. אף אחד לא קרא לי טלי. לא ההורים שלי, לא האחים שלי ולא החברים שלי. כולם השתמשו בשמי המלא.

חוץ מפוסטר.

הוא חשב שזה מצחיק, לא רק בגלל השם שלי, אלא בגלל הנטייה שלי לספור הכול ולסמן בקווים*. התבוננתי בכל סבבי הקרבות שלו עם פנקס על ברכיי מסמנת קווים זעירים.

חבטות שפגעו לעומת ניסיונות תקיפה. בעיטות מול אגרופים. הפלות לעומת פסילות.

הספירה הייתה בשבילי דרך לרסן את עצביי. אם הייתי עסוקה בספירה, פחות דאגתי שיבעטו בצלעותיו או שיקבל אגרוף לפנים. ממש כמו ספירת הימים הטובים שלי בבית החולים. הסימנים האלה, גם כשהייתי צריכה למחוק אותם, נתנו לי מיקוד חיובי. מטרה. **טלי.**

לא הייתי טלי כבר זמן רב. עד אתמול.

זה היה כאילו חזרתי אחורה בזמן, לימים שבהם פוסטר היה החלק הגדול ביותר בחיי. לימים שבהם היה קרוב כל כך, שבאותה מידה יכול היה להיות הפעימה שבליבי.

והטבעת...

למה? למה הוא קנה את הטבעת הזאת? במיוחד אם לא הייתה של אשתו. מתי הוא קנה אותה?

היא נראתה בדיוק כמו הטבעת שזכרתי, אבל זה לא אפשרי. הוא

לא היה קונה לי טבעת כשהוא התחתן עם ויוויאן. ועדיין, היא הייתה מוכרת כל כך. מוכרת עד כאב.

לעולם לא אשכח את היום שבו ראיתי את הטבעת. הבוס של פוסטר ביקש ממנו לצאת לשליחות, לאסוף זוג עגילים מתנה לבתו. אז הלכתי איתו לטיפני, כי באותם ימים היינו בלתי נפרדים.

בזמן שחיכינו שהמוכרת תוציא את העגילים, פוסטר ואני שוטטנו בחנות. הוא אתגר אותי למשחק. הוא ביקש ממני לבחור את הטבעת האהובה עליי והוא ינסה לנחש איזו מהן בחרתי.

הוא מצא אותה בניחוש הראשון.

כי מכל הטבעות המשוכללות והנוצצות, הוא ידע שאבחר במשהו פשוט ועדין.

טבעת שיכולתי לענוד ולהוריד בקלות. טבעת שיכולתי לענוד על שרשרת סביב צווארי בעבודה בלי שהאבן תחפור בעורי. טבעת שתיראה יפה על האצבע שלי, גם כשהעור שלי סדוק ויבש משטיפת ידיים תכופה וכפפות חר-פעמיות.

זה היה שבוע לפני שסיפר לי שהוא מתחתן עם ויוויאן.

שבוע לפני שריסק את ליבי.

הוא לא יכול לעבור לכאן. הוא לא יכול לחיות במונטנה. דרכינו יצטלבו. לא היה סיכוי שלא ניתקל זה בזה ברחוב הראשי או בחנות. קווינסי הייתה קטנה מכדי להימנע מאדם כמו פוסטר. איכשהו אני צריכה לשכנע אותו לעזוב. איכשהו.

אבל קודם אני צריכה לנקות את הראש. ואני צריכה להבין דברים עם עצמי. אז הבוקר, אחרי שהתקלחתי ואכלתי ארוחת בוקר מהירה, יצאתי מהבית והגעתי למקום שבו תמיד מצאתי שלוה.

הביתה.

נסעתי בג'יפ הרנגלר השחור שלי, נכנסתי לשביל של אימא ואבא, ועברתי מתחת לקשת המגודרת של חוות אידן. מעבר לגדרות הגובלות בכביש, כרי הדשא המושלגים נמתחו לאורך קילומטרים. עצים ירוקי-עד כיסו את מרגלות ההרים, ענפיהם מאובקים בלבן.

טרקטור ירוק עם אלומה עגולה אחוזה במזלגותיו הזדחל בחלקת המרעה שמעבר לחלוני. שורה של פרות אנגוס שחורות צעדו

מאחוריו, על כל אחת מהן מוטבע הסימון של משפחת אידן – האות E על הצלעות, בצורת מעין כיסא נדנדה. אהבתי את החווה. אהבתי את השטחים הפתוחים ואת המורשת המשפחתית ואת בעלי החיים. לאורך כל ילדותי תכננתי להיות וטרינרית. רציתי להתמחות בבעלי חיים גדולים כדי שאוכל לעזור בחווה עם הבקר והסוסים. עד לשנת הלימודים הראשונה שלי בתיכון וללילה חורפי אחד, ששינו את גורלי.

המורה שלי לאנגלית, גברת הסקינס, הייתה בחודש השמיני להריונה ורחוקה ימים ספורים בלבד מחופשת הלידה שלה. היה זה חודש מרץ וסופת שלגים אדירה השתוללה בעיר. תחזית מזג האוויר לא חזתה את חומרתה. רגע אחד צפינו בפיתים כבדים נופלים ארצה, וברגע הבא, כבר היינו תחת מעטה לבן. רוב הכבישים נסגרו לנסיעות חירום בלבד, ומכיוון שהמשפחה שלי גרה באזור חקלאי, הוריי לא היו יכולים לבוא לקחת אותנו.

אז אחותי התאומה, ליילה, ואני אספנו את אחינו הקטנים, מתיאו ואלואיז, וחיכינו שהסופה תשכך. גברת הסקינס הרשתה לנו ללון בביתה.

צעדנו בשני הרחובות עד לביתה וכולנו הסתגרנו בפנים. בעלה עבד בחברת התחבורה ונהג במפלסת שלג, כך שהיא שמחה לחברתנו. עד שהתחילו הצירים שלה.

התקשרנו למוקד והזמנו אמבולנס, אבל עד שהוא הגיע כבר החזקתי בזרועותיי תינוקות חלקלקה בת יומה. מעולם לא פחדתי כל כך בחיי.

אולי היה לי אומץ לעזור כי הייתי כל כך ממוקדת במסלול הווטרינרי. ראיתי את אבי מיילד הרבה עגלים. אבל מאותו הרגע השתנתה דרכי.

אימא תמיד אמרה שהייעוד שלי הוא להיות רופאה.

מה אם טעיתי? מה אם הייתי אמורה להישאר כאן, לעבוד כאן? לא הייתי נאלצת להתמודד עם הרייצ'ליות בעולם. לא הייתי פוגשת את פוסטר.

ניערתי את הספקות האלה כשהתקרבותי לבית. החווה הייתה

שוקקת פעילות הבוקר, השכירים התכוננו לצאת ליום העבודה שלהם. כשמשאית חלפה עם כמה גברים בתא הנהג, נופתי להם לשלום, וחניתי ליד הקדילק החדשה של אימי.

בכל שנה אבי קנה לה את הדגם החדש ביותר. הפעם, הוא השיג לה אסקלייד כי היא התעקשה על מספיק מקום למושב הבטיחות של הנכדים.

"טליה." גריפין חצה את המרפסת של אימא ואבא כשקפצתי מהגי'פ שלי.

"היי." חייכתי ופגשתי אותו בבסיס המדרגות.

ביד אחת גריף אחז ספל נסיעות. את השנייה הוא החזיק באוויר, מפנה מקום לחיבוק צדדי. היה לו ריח של רוח וסבון ושמץ של מדורה, כנראה מהתנור אצלו. בכל יום שחלף הוא הזכיר לי את אבא יותר ויותר.

"את נראית עייפה. הכול בסדר?" שאל. כאח בכור, גריפין לקח על

עצמו לוודא שכולנו בסדר. שוב, ממש כמו אבא.

"בסדר," שיקרתי. העיגולים השחורים מתחת לעיניי היו משני לילות ללא שינה שביליתי בהסתובבות סביב פוסטר. "מה אתה עושה?"

"הבאתי את הילדים." הוא שחרר אותי והצמיד את האגודל שלו לכתפו. "אימא עושה בייביסיטר היום בזמן שאני יוצא לכרות קצת עצים למדורה. מה איתך? לא עובדת היום?"

"לא. אני בכוננות כל סוף השבוע, אז יש לי את היום חופשי." לוח הזמנים שלי היה לא יציב במקרה הטוב. המשמרות הקבועות היו שמורות לד"ר אנדרסון, וכל השאר מילאו פערים. "חשבת ליצאת ולקחת את נפטון לסיבוב. אבא אמר שרוב הסוסים עדיין מקובצים מהתקנת הפרסות."

"כן, כולם במרעה העגלים. אבקש מאחד הבחורים להביא אותה לאורוות ולהכין אותה בשבילך."

"אני יכולה לעשות את זה."

"זה יחסוך לך את הטרחה. קדימה. היכנסי פנימה. שתי קפה וקחי אחת מהפחזניות של אימא. נפטון תהיה מוכנה בעוד שלושים קטנות."

"בסדר." חייכתי. "זה ייתן לי זמן עם הילדים."

"נתראה." גריף המשיך לכיוון האסם.

חוות אידן הייתה אחת הגדולות במדינה, דורות של משפחתנו בנו אותה. ליבו של גריפין היה שייך לווינסלו ולשני התינוקות שלהם. אבל חוץ מאשר את משפחתו, אחי אהב את האדמה הזאת.

לא יכולתי לדמיין אותו בחליפה ועניבה, עובד במשרד. הוא נראה שייך יותר לג'ינס דהוי ומגפי בוקרים משופשפים עם מעיל בד של קארהארט על גבו וכובע בוקרים מאובק לראשו.

ריח החציר והבקר נסחף על כנפי הרוח העדינה כשעליתי במדרגות המרפסת אל בית ילדותי. שני הוריי פרשו בשנים האחרונות, אבל תמיד הרגשתי שהבית הזה הוא כמו מטה החווה. מעבר לבית העץ שלהם ניצב האסם שבנה סבי. לידו ניצבו האורות והמוסך, תוספות שאבי בנה כשהמושכות היו בידיו.

פתחתי את דלת הכניסה ושאפתי ניחוח סוכר, אוכמניות ולימון. האם הריח היה טוב יותר בפנים או בחוץ? שניהם היו הבית. "שלום!" "טליה, את מוכנה להביא לי את דלי הקמח שנמצא ליד הדלת?" אימא צעקה.

"בטח." משכתי מעליי את המעיל ותליתי אותו על וו ברזל בכניסה, אחר כך אחזתי בידית הדלי ודידיתי איתו במורד המסדרון. "איפה את רוצה אותו?"

"ליד המזווה, בבקשה." היא הצביעה באצבע מכוסה בצק. הנחתי אותו, ועקפתי את האי, לבדוק מה היא מכינה. "פאי? מריח טוב."

"אני מקדימה את ההכנות לחג המולד. זה ייכנס למקפיא." היא יישקה את לחיי וניגשה לכיור לשטוף ידיים. "מה את עושה היום?" "חשבתי לצאת לסיבוב."

הדבר שהכי אהבתי בבית הוריי היה שהמנעול בדלת הכניסה לא ננעל כבר שנים רבות. הם לא ציפו לשיחות טלפון לפני שהגענו. הם היו רגילים לביקורים ללא הודעה מראש, ומעולם לא גרמו לי להרגיש שאני מפריעה.

זה היה הבית, לא משנה בני כמה היינו.

ניגשתי לארון שבו שמרה את ספלי הקפה והוצאתי ממנו ספל.
 "נחשי במי נתקלתי אתמול בחנות," אמרה אימא והרימה את
 הספל שלה.
 "במי?" שאלתי בעודי ממלאת מחדש את הספל שלה, ואז את
 שלי.

"בוני הסקינס."

"ברצינות?" צחקתי. "בדיוק חשבתי עליה בדרך לכאן."
 "מארי הייתה איתה. הילדה הזאת גדלה כמו עשב."
 מארי, התינוקת שיילדתי במהלך סופת השלגים ההיא. קיבלה את
 שמי האמצעי.

הפעם האחרונה שראיתי את מארי הייתה בבית החולים. כשהיא
 באה לבדיקות הגופניות השנתיות שלה. "היא כל כך חמודה."
 "היא תסובב את כל הבנים בתיכון סביב האצבע הקטנה שלה."
 "את לא טועה." חייכתי ולגמתי מהקפה שלי.
 זו הסיבה שחייתי בקווינס. כדי שמארי הסקינס תגדל מול עיניי.
 כדי שאוכל לפנק את אחייניי, הרסון, אמה ודרייק.
 צחקוק קטנטן נשמע מהסלון. "שמעתי שאת משמרטפת היום."
 "אבא שלך בתפקיד עד שאכניס את הפאי הזה לתנור. אבל חוץ
 מזה, עומד להיות לנו יום כיף. קניתי צבעי ידיים."
 "את מפנקת אותם."

"מובן שכן."

"אלך להגיד שלום." השארתי את הקפה שלי על הדלפק, והלכתי
 לכיוון הסלון, שם אבא היה שרוע על הרצפה עם שלושה תינוקות.
 אמה, בת שבעה חודשים, שכבה על שמיכה, בהונותיה בידיה, מנסה
 לתחוב רגל לפיה.

אחיה בן השנה וחצי, הרסון, חבט שתי קוביות זו בזו. בזמן
 שדרייק, בנו של אחי נוקס, הסתובב סביב אבי וצחקק כשאבא ניסה
 לדגרג אותו.

"זה נראה כיף."

הרסון העיף בי מבט אחד וזנח את הקוביות. הוא נדחף על רגליו
 והרים את ידיו. "לה. לה."

למעלה. למעלה.

"הי, חבר." אספתי אותו לזרועותיי ונישקתי את לחיו. ואז עוד ילד קטן התנגש ברגלי, התכופפתי והרמתי גם את דרייק. אחיי תמיד הקניטו אותי שיש לי קדחת תינוקות. רציתי ילדים. מתישהו. ועד שהיום הזה יגיע, התינוקות האלה עושים את העבודה. "מה שלום החברים שלי היום?"

דרייק ענה בשטף של ג'בריש.

"אה. טוב, זה נשמע מצוין." הנחתי את שניהם על הרצפה והתיישבתי לצידם. "הי, אבא."

"היי, מותק. מה התוכניות להיום?"

"באתי לקחת את נפטון לסיבוב." השתעשעתי בקוביות של הדסון ועזרתי לו לבנות מגדל.

"זה יום יפה. השמש זורחת." לא משנה מה מזג האוויר, חם או קר, אבא החשיב כל יום שמש ליום בהיר.

"חשבתי לעבור במלון היום אחר הצוהריים," אמרתי. "לברוק אמ אלואיז זקוקה לעזרה כלשהי לפני העומס של חג המולד. דיברתי עם ליילה הבוקר והיא הייתה רגועה באופן מוזר, בהתחשב בעומס שהיה."

אבא גיחך. "זה מה שחשבתי כשדיברתי איתה אתמול. אבל את יודעת שזה לא יחזיק מעמד. היא תהיה גמורה עד שחג המולד יגיע בשבוע הבא."

העיירה כולה הייתה מקושטת לקראת החגים, זרי פרחים ואורות ועצים גזומים. ליילה הייתה הבעלים של בית הקפה בקווינס, והיא בילתה שלוש שעות כלילה שעבר בצביעת פתיית שלג על חלון הראווה של 'קפה אידן'.

לקוחות זרמו דרך דלת בית הקפה מדי יום, מהרגע שפתחה בשש בבוקר ועד הסגירה בשבע בערב. מחציתם מקומיים שביצעו הזמנות מיוחדות למאפי חג. מחציתם תיירים שבאו לעיר ליהנות מהחגיגות. ליילה תהיה מותשת עד שראש השנה יסתיים. גם אלואיז ונוקס. אבל להם תהיה עזרה. בני אידן תמיד נרתמו לעזור זה לזה, בלי היסוס.

"מה חדש בבית החולים?" שאל אבא.
 "שום דבר למען האמת." לא יכולתי לספר לו הרבה, אבל מדי פעם
 התלוננתי על רייצ'ל.
 הדסון הניף אגרוף לתוך מגדל הקוביות שלי, מצחקק, וערמתי
 אותן שוב.
 "את בסדר?" עיניו של אבי הצטמצמו, מתמקדות בפניי. "משהו
 מפריע לך."

לא היה טעם להסתיר מאבא. הוא תמיד ידע לקרוא את מצבי
 הרוח שלי. ואני מעדיפה שישמע את החדשות ממני מאשר מחרושת
 השמועות שמתרוצצת בקווינס. נוקס לא הזכיר את ההיתקלות
 בפוסטר בבית החולים מוקדם יותר השבוע, אבל רוב הסיכויים
 שהנושא יעלה במוקדם או במאוחר. לא הרבה לוחמי UFC מפורסמים
 הגיעו למונטנה.

"פוסטר מאדן נמצא בעיר."

"מה?" הוא הזדקף והנמיך את קולו. "למה? מה הוא רוצה?"
 לא דיברנו על פוסטר כבר שנים. נוקס הקניט אותי על כך שאני
 שומרת מדי על פרטיותי. אבל שמחתי שלא הייתי צריכה להסביר
 לכולם את המצב עם פוסטר. זה היה סיפור שלא היה לי לב לחלוק
 מספר פעמים.

ליילה ידעה שיצאתי עם מישהו בקולג' ושנפרדנו כשלמדתי
 רפואה. אלואיז ידעה את אותו הדבר. והאחים שלי, טוב... הם נמנעו
 מחיי האהבה של אחיותיהם.

"הוא טוען שהוא עובר לכאן," אמרתי. "הוא קנה את חדר הכושר
 הריק ברחוב לוֹאֵר קְלָאָרְק פּוֹרְק."

הבעלים הקודם פשט את הרגל כשהייתי בתיכון, וחדר הכושר
 עמד ריק במשך שנים. פשוט לא היו מספיק אנשים בקווינס כדי
 לתמוך בשני חדרי כושר, במיוחד כשבבניין מכבי האש היה ציוד חדש
 והתקיימו שיעורי התעמלות.

"דיברת איתו?" שאל אבא.

"כן."

"נר?"

משכתי בכתפיי. "אני לא רוצה שהוא יגור פה. אבל אין לי הרבה ברירות."

פיו של אבי התכווץ. "את יודעת, חשבתי לקנות את הבניין הזה כדי לשפץ אותו ואז למכור אותו ולהרוויח. לכל הרוחות." "זה... מוזר." הייתה לי הרגשה שגם בלי בניין, פוסטר היה מגיע. חייכתי חיוך מאולץ והעברתי את ידי בשערו הבלונדיני של דרייק. "אהיה בסדר. זה היה מזמן. אני רק בהלם. אבל אצא לרכיבה שלי עם נפטון, אשאף אוויר, ואהיה כמו חדשה." "רוצה חברה?" הוא שאל.

"נראה לי שאתה קצת עסוק." התכופתי לנשק את מצחה של אמה, ונעמדתי. "נתראה עוד מעט." אחרי עצירה קצרה במטבח להיפרד מאימא, יצאתי ולקחתי זוג כפפות וכובע גרב מהרכב שלי. רכסתי את המעיל עד הצוואר ופניתי לעבר האורות.

"הסוס שלך מוכן, דוק." מטפל שכיר בסוסים נגע בשולי כובעו בהצדעה ויצא מהמבנה.

"תודה." חייכתי, ונכנסתי פנימה. נפטון עמדה בתא הקרוב ביותר. "הי, ילדה."

היא נשפה, משעינה את פניה לתוך ידי בזמן שליטפתי את לחייה האפורות והמנומרות.

נפטון הייתה אחד משמונת הסוסים שאבא רכש לפני שנים. אלואיז התעקשה לנקוב בשמות כולם, ובאותה תקופה, הכינה פרויקט לימודי על מערכת השמש. אז לכל אחד מאיתנו, האחים, וגם לאימא ולאבא, היה סוס שנקרא על שם כוכב לכת.

"מה שלום הילדה היפה שלי?" התכופתי ופתחתי את הדלת כדי להוביל אותה החוצה.

הלכנו קצת, יצאנו מהאורות והקפנו את המכלאה לפני שערכתי כמה כונונים לאוכף שלי. אחר כך הרמתי את רגלי השמאלית לתוך הארכובה והנפתי את עצמי מעלה, מתיישבת על האוכף, ואז פנינו דרך שער – שהעובד השכיר פתח בשבילי – ויצאנו לתוך שדה. אבא צדק. זה היה יום יפה. השמש חיממה את האוויר הצונן.

קרניה השתקפו בשלג, והרכיבה על הסוסה שיפרה מייד את מצב רוחי.

"פוסטר כאן," סיפרתי לנפטון, הסוסה שלי הייתה המאזינה הכי טובה בסביבה. "אין לי מושג למה הוא מצפה ממני, אני רק יודעת שהוא רוצה לצאת לארוחת ערב ולדבר."
נפטון נחרה.

"כדיוק מה שאני חושבת. זה חרא של סוסים. בלי להעליב." שחררתי את המושכות, נותנת לנפטון לצבור תאוצה. "מה כבר אפשר לומר אחרי כל כך הרבה זמן?"
לנפטון לא הייתה תשובה הפעם.
גם לי לא.

רכבנו בדממה במשך שעות, שוטטנו בשביל המושלג עד שהאוויר הצלול פינה את הערפל ממוחי.

עשיתי את הדרך הארוכה והמוכרת למקום האהוב עליי בחווה.
מישורי גֶרְנֵט.

באביב, כרי הדשא יהיו ירוקים, שופעים ומנוקדים בפרחי בר בצבעי אדום, צהוב, לבן וסגול. בקיץ, השרף החם של ירוקי העד יחדיר לאוויר את ניחוח האורנים. בסתיו, העלים יתחלפו, יצבעו את מרגלות ההרים לפני שיירדמו בחורף הלבן. מאה דונמים של יופי טהור.

החלום שלי תמיד היה לבנות פה בית. לחוות את עונות השנה בכל זריחה ושקיעה. בעודי בוהה בשלג, עיניי הוצפו דמעות.

החלום הזה כלל פעם גם את פוסטר.

בפעם הראשונה בחיי כאב לי להיות כאן.

דחפתי ברגלי ומשכתי במושכות, מפנה את גבי לאחו. נפטון ואני חזרנו לאורות בדהירה, ועד שהגענו, שתינו היינו חסרות נשימה.

אחרי שסידרתי את האוכף במקומו, טיפלתי בנפטון, הובלתי אותה חזרה למרעה העגלים, להצטרף לסוסים האחרים, וחזרתי לבית של אימא ואבא. לא רציתי לחזור הביתה, אז נשארתי. מחר העבודה תהיה הסחת דעת מבורכת, אבל היום אשתמש במשפחה שלי.

ציירתי עם האחיינית והאחיינים שלי. אימא הכינה לי כריך נקניק וגבינה מותכת לארוחת הצוהריים ועזרתי לה להשכיב את הילדים לתנומה. ובכל פעם שאבא יצר קשר עין, חייכתי, עושה כמיטב יכולתי להרגיע אותו שהכול בסדר.

רק כשהשמש נטתה לעבר האופק נפרדתי לשלום ועליתי לג'פ. עשיתי את הדרך הארוכה הביתה כדי שאוכל להתענג על השקיעה הוורודה והכתומה מאחורי ההרים המשוננים המקיפים את העמק של קווינס. ועד שפניתי לרחוב שלי, כבר היה כמעט חשוך.

אבל לא חשוך מספיק כדי לפסס את הרכב השחור עם לוחיות הרישוי של נבדה שחנה מול ביתי.

"איש עקשן ומעצבן שכמותך." חרקתי שיניים ופניתי לסמטה כדי לחנות במוסק שלי. אחרי שנכנסתי פנימה, עברתי דרך הבית ופתחתי בזעם את דלת הכניסה, ומצאתי את פוסטר במרפסת שלי. "למה אתה כאן?"

"ארוחת ערב." הוא החזיק שקית ניילון מהמסעדה המקסיקנית המקומית. בידו השנייה, היה לו בקבוק יין לבן.

"אלוהים, אתה עקשן."

"קצת קר לפיקניק. תיתני לי להיכנס?"

"לא." שילבתי את זרועותי על חזי.

"יש לך מישהו?"

"לא עניינך."

"זו תשובה שלילית. קדימה, טלי – טליה," הוא תיקן. "זו רק ארוחת ערב."

זו לעולם לא תהיה רק ארוחת ערב. לא עם פוסטר. "לא." "בסדר." הוא תחב את היין תחת זרועו והשתמש בידו כדי לחפור בכיסו, שולף את הנרתיק הכחול הארוך. "השארת את זה בחדר הכושר."

"ברצינות? תפסיק עם הטבעת." הוא לא הבין כמה קשה לי לראות אותה?

"היא שלך."

"מתי קנית אותה?"

הוא לכר את מבטי. "מייד אחרי שעזבת."
 "למה? התחנתת עם אישה אחרת." לפני שהספיק לענות, נופפתי
 בשתי ידיי בכיטול. "לא משנה. אני לא רוצה לדעת. הטבעת הזאת
 מעולם לא הייתה שלי, ואני לא רוצה אותה."
 "טלי."

"אל!" קולי חלף על פניו ואל תוך הלילה. "אל תקרא לי טלי
 כאילו אתה יודע משהו עליי. אל תקרא לי טלי כאילו אנחנו
 חברים ותיקים. אל תקרא לי טלי כאילו לא שיקרת לי בכל יום
 שהיינו יחד."

"בסדר." הוא נאנח. "אני פשוט... אני רוצה להסביר. בבקשה."
 "למה? אני לא יכולה להאמין לאף מילה שאתה אומר."
 "כן, את יכולה."

"לא, אני לא יכולה. ולא אאמין. אני אישה אינטליגנטית, פוסטר.
 אני בוטחת. אני נאמנה. וגרמת לי לפקפק בכול על עצמי. גרמת לי
 לפקפק באינטואיציה שלי. בלב שלי. בעצמי. אז לא, אני לא רוצה
 ארוחת ערב. לא רוצה לשמוע את ההסבר שלך. לא רוצה אותך כאן.
 לך מפה."

כמה זמן החזקתי את המילים האלה בבטן? חיכיתי להקלה,
 לתחושה הטובה שהייתה אמורה להגיע אחרי שצעקתי על פוסטר.
 אבל הלב שלי... פָּאָב. כל כך כאב. אני לא אמורה להרגיש טוב יותר
 עכשיו? כמה שנים החזקתי את הכעס הזה בבטן? למה לא הרגשתי
 היטהרות כששחררתי אותו?

"אני מצטער." פוסטר בלע את רוקו במאמץ. "אני כל כך מצטער."
 "זה לא מספיק," לחשתי. "לא מספיק להצטער."
 "את צודקת." הוא הנהן. "פשוט... תמיד היית טלי שלי. ככה אני
 חושב עלייך. ככה אני קורא לך בראשי."

הוא חשב עליי. הוא אמר את שמי בדמיונו. הכאב הוכפל. ואז
 שילש את עצמו כשהתנצלות כתובה על פניו והחרטה משתקפת
 מעיניו.

זה חייב להיפסק. ואני זו שצריכה להפסיק את זה הפעם.

אז התרחקתי ואחזתי בדלת. "הפסקתי להיות טלי שלך ביום שהתחתנת עם החברה הכי טובה שלי. אתה רוצה לתת את הטבעת הזאת למישהי? תן אותה לוויזיאן."

זה היה אמור לתת לי הרגשה טובה כשטרקתי את הדלת בפניו.
זה לא קרה.

פרק רביעי

פוסטר

יעה נטפה על פניי כשסחבתי את אריח התקרה האחרון מחוץ לחדר הכושר וזרקתי אותו למכולה ששכרתי בשבוע שעבר. האוויר הקר היה הקלה מבורכת לעומת החום שבפנים.

כל שריר בגופי שרף. ג'ספר לא יצטרך לדאוג שאפספס אימונים או פעילות אירובית. שיפוץ הבניין הזה היה אחת העבודות הפיזיות הקשות ביותר שעשיתי זה שנים.

עצרתי רגע להתקרב, גופי רותח וליבי הולם. אבל הפסקות ארוכות לא היו בגדר אפשרות, אז חזרתי פנימה, אומד את התקדמותי. למרבה המזל, הניקוי דרש רק אנרגיה. לא נתקלתי בכעיות מבניות משמעותיות שהצריכו שיפוץ.

בשבוע האחרון, חדר הכושר הפך, טוב... לחדר כושר. או לחדר כושר בהתהוות.

רצפת הבטון לא הייתה במצב גרוע אחרי שביליתי שעות על ידיי וברכיי, מקרצף ממנה את האבק והזוהמה. הבעלים הקודמים של המקום הניח מחצלות על סוג של נייר דבק. אידיוט. להסיר אותן לקח שעות.

התקרה המונמכת גרמה להרגשת מחנק, כנראה חלק מהסיבה שבעליו, המטומטם הקודם, לא הצליח לשמור על חברי המועדון. אז תלשתי את האריחים ואת הרשת התלויה. עכשיו שרתה במקום אווירה תעשייתית, עם תעלות האוורור החשופות. את חוטי החשמל אסתיר בכיסוי כלשהו שקניתי אתמול. ואז אתחיל לצבוע. שני דליים של צבע, רולרים ומברשות הונחו בפנינה, ליד הסולם שלי.

רוב הכלים שקניתי היו מחנות חומרי בניין בקווינססי. אם אני עומד לגור כאן, אני רוצה לתמוך בעסקים המקומיים. אבל היו כמה

פריטים מיוחדים שלא היה במלאי, אז נוסף לקריעת התחת שלי כאן, ביליתי שעות רבות מאחורי ההגה, נוסע למיסולה לביקורים בהום דיפו.

נסיעה של ארבע שעות הלך ושוב לא הייתה כלולה בלוח הזמנים שלי, אבל לא הייתה לי הרבה ברירה. אז יצאתי לדרך בחמש בוקר, וכשהדלתות נפתחו בשבע, הייתי הלקוח הראשון.

הזמן הנוסף שביליתי ברכב שלי לא הזיק. הנסיעה אפשרה לי זמן לחשוב. כך גם השעות הארוכות שלי בעבודה כאן.

עבר שבוע מאז שהלכתי לביתה של טליה עם אוכל מקסיקני ובקבוק יין. שבוע מאז שצעקה עליי וטרקה לי את הדלת בפנים.

שבוע מאז שראיתי כמה כאב גרמתי לה.

לא רציתי לשחרר, זה לא הסגנון שלי, אבל היא זקוקה לזמן. אז נתתי לה אותו.

חג המולד בא והלך. הוא היה יום בודד וארוך, אז במקום להתעכב על מצבי הנוכחי, ביליתי את החופשה שלי בשיפוץ הדירה. הפכתי אותה לבית.

הורדתי את השטיח בחדר השינה ובאזור המגורים. אחר כך צחצחתי את רצפת הבטון. נאלצתי להשתמש בסכין גילוח כדי לגרד את כל הדבק. הנסיעה שלי למיסולה הייתה בשביל פריימר להסתרת כתמים וריצוף למינציה. אחרי שהרצפה הייתה מוכנה, גררתי את הרהיטים. בעצמי.

הרולרים גרמו לשלפוחיות בידיי. צווארי היה תפוס מהעבודה על התקרות. גבי התחתון כאב מיותר מדי שעות על ארבע.

הפרויקט הזה היה חלק מהכפרה שלי.

בשביל טליה אשא כל כאב.

לא עזרה לגופי העובדה שישנתי על ספה חדשה מאז עזבתי את בית המלון לפני חג המולד. המצעים עדיין היו באריזות. המזרן היה עטוף ניילון והיה צורך להרכיב את מסגרת המיטה. זה היה ברשימה, רק קרוב יותר לסופה.

מכונת הכביסה והמייבש, כמו גם המקרר החדש, יהיו כאן רק ביום שישי, אז עד שיגיעו, חייתי מהמזווה שלי והזמנתי אוכל מבחון. חוץ

מזה, אצטרך להתרגל לישון על הספה. גם הגב שלי יצטרך להתרגל לכך.

הכאב היה רק עוד חלק בכפרה שלי. הכול היה מונח על כף המאזניים. חיי. עתידי. טליה.

היא אי פעם תקשיב לי? היא תסלח לי כשתגלה את האמת? כבר מאוחר מדי?

הפחד החזיק אותי ער בלילה. דוחף אותי להמשיך. פחד שאיבדתי אותה כבר לפני שבע שנים ואין כל דרך שאזכה בה חזרה. שבע שנים הן זמן רב.

מה אם השתנינו מדי?

החרדה המוכרת התגנבה לתוכי, גרמה לבטני להתהפך. אגרפתי את כפות ידי ורחקתי את הראגה הצידה. לא אאכד אותה. לא שוב. לא אפסיד, נקודה.

אני פוסטר מאדן, אגרוף הברזל, אלוף העולם במשקל בינוני. התואר הזה, משהו שעברתי בשבילו כל חיי, היה בדיחה מזוינת. הייתי מוותר עליו בשנייה כדי לחזור אחורה בזמן. כדי לקבל החלטות טובות יותר.

אלא שלא יכולתי לעזוב. עדיין לא. במרץ יתקיים הקרב האחרון בחוזה שלי עם UFC. הסוכן שלי ניהל מגעים להשיג לי חוזה לשני קרבות נוספים, אבל זה בכלל אמור להיות הצעד הבא שלי? הרבה תלוי במעבר הזה למונטנה.

חוץ מזה, הגוף שלי שילם את החשבונות. אניף עוד כמה אגרופים ובעיטות כדי לוודא – כאשר יגיע הזמן לפרוש – שאהיה יציב מבחינה כלכלית.

נכנסתי לדירה ופניתי לכיור המטבח כדי לשטוף ידיים. ברגע שידיי התייבשו, הושטתי יד לצידנית הקמפינג שקניתי בשבוע שעבר ושלפתי מתוכה משקה אנרגיה, ולגמתי ממנו עד שהתרוקן.

ואז, כמו בחדר הכושר, סקרתי את החלל שהיה עדיין ריק ברובו. מול הספה הייתה טלוויזיה על מעמד. אפילו לא טרחת לחדר אותה. הנתב עדיין לא הוגדר – פריט נוסף ברשימה שלי.

שולחן הקפה היה עמוס בבקבוקי שתייה ריקים ועטיפות ריקות של חטיפי חלבון.

אם לא אסדר את המטבח כך שאוכל לבשל לעצמי ארוחות נורמליות ואמשיך לעבוד קשה, ארד יותר מדי במשקל לפני מרץ. שיהיה. אדאג למשקל ביום אחר.

הוצאתי עוד משקה אנרגיה וחטיף גרנולה שוקולד צ'יפס מערמת המצרכים, ויצאתי לחדר הכושר, החום הכה בי בגלים. החלון הפרוץ נאטם, אבל נראה היה שהכבשן חזק מתמיד. אולי זה רק אני, וגופי מייצר את החום, אבל הלכתי לתרמוסטט והנמכתי אותו בחמש מעלות. שוב.

הדבר הארוך כנראה נשבר. עוד משהו לתקן. ביום אחר. דחפתי כמעט את כל חטיף הגרנולה לפי, לועס ומצביע על הקיר הכתום המכוער. "אתה ואני. הערב, בוא נרקוד."

אכלתי את שאר החטיף, לקחתי את העטיפה ודחפתי אותה לשקית אשפה פתוחה, הנחתי את המשקה שלי על הרצפה והלכתי אל הצבע. אפור ענן לא היה מאוד מקורי לצבע קיר, אבל הוא יאיר את החלל יותר מהגוון הנוכחי ויהיה קל לתחזוקה. מתישהו אתלה תמונות ואת הדגל האמריקאי. אקנה כמה מתלים לאחסון ציוד. אבל חגורות האליפות שלי יישארו בארגזים.

כשמדובר בחדר כושר, לא היו הרבה אפשרויות לסגנון. זירות אגרוף וציוד כושר נראו אותו דבר. שקים ומזרנים כבדים הגיעו בצבעים בודדים. אבל אעשה כמיטב יכולתי להבדיל את המכון הזה מזה של אנג'ל בוונאס. החל מקיר הגביעים. אסתדר בלעדיו.

אולי, אם הייתי פחות מתעסק בגביעים האלה, בכסף שהם מייצגים, לא הייתי נעשה כל כך פאקינג חמדן.

למה לא נשארתי עני? לפחות בלי הכסף הייתי נשאר אדון לעצמי. האשמה ייסרה אותי במשך שבע שנים ארוכות וציפורניה חדות כתמיד.

בדיוק הרמתי מכל פריימר, להכנת הקיר הכתום, כשהדלת נפתחה מאחוריי. רק אדם אחד ידע עליי ועל חדר הכושר הזה, אז הסתובבתי, ליבי מזנק.

אלא שזו לא הייתה טליה שנכנסה מבעד לדלת, אלא איש מבוגר עם שיער אפור.

"אפשר לעזור לך?" שאלתי, מניח את הצבע וחוצה את החדר. הוא הנהן. "אתה יכול למכור לי את הבניין ולעזוב את קווינססי." הא? "חזור שנית?" מעט מדי קלוריות, יותר מדי מאמץ ולא מספיק שינה. בטח שמעתי לא נכון.

"אתה יכול לעזור לי בכך שתצא לכל הרוחות מהעיר שלי." לעזאזל. כנראה שמעתי אותו נכון. לקחתי צעד קדימה, מוכן להעיף את הבחור החוצה, אבל אז מבטי ננעל בעיניו הכחולות. הכחול של טליה.

מעולם לא נפגשנו פנים אל פנים, אבל ראיתי תמונות של אביה. לקח לי רגע להתאים בין התמונות הישנות לאיש שעמד מולי. "הריסון אידן." סגרתי את המרחק בינינו והושטתי יד. "נעים להכיר, אדוני."

הוא בהה בידי, גבותיו מקושטות. טליה בטח למדה את המבט הזה מאביה.

שמטתי את ידי. "מעריך שהגעת היום. מעריך את התמיכה שלך בטליה. אבל אני לא עוזב את קווינססי." לסתו של הריסון התהדקה. "אפילו אם הבת שלי לא רוצה אותך כאן?"

"לטליה ולי יש הרבה על מה לדבר." "על העובדה ששברת את ליבה? הייתי שם. אחרי. ירדתי לווגאס לעזור לה לעבור. ריסקת אותה. היא לא הטיפוס שישכח." "לא, היא לא. אבל אני אוהב אותה מאז הייתי בן עשרים ושלוש." לא היה טעם לטחון מילים. העברתי את חיי למונטנה בשביל טליה, ומוטב שאביה ידע מדוע.

"אהבה?" הוא זעף. "הייתה לך דרך מוזרה להראות את זה. מהמקום שממנו אני בא, מה שעשית לה זה לא אהבה." "בלי להעליב, הריסון, אתה לא יודע דבר עליי או על העבר." "אז תאיר את עיניי." הוא שילב את זרועותיו על חזהו הרחב. הוא היה מבוגר יותר, אבל האיש היה בנוי.

"טליה תשמע על זה קודם. אם היא מחליטה לשתף, זו הבחירה שלה. עד אז, תיאלץ להתמודד עם נוכחותי בעיר שלך."
"יש לה פה חיים טובים. אתה תהרוס אותם."
"חיים טובים? היא לבד." שני לילות ברציפות הלכתי אליה ומצאתי אותה לבד. בלי בעל. בלי ארוס. בלי חבר.
"יש לה את המשפחה שלה."
נדתי בראשי. "זה לא אותו דבר."
זה שיש הורים, אחים, אחיות, זה לא אותו דבר כמו שותף לחיים. שומר סוד. חבר. החרטה הכי גדולה שלי הייתה שמי שהייתה בת הזוג שלי כל כך הרבה זמן הייתה ויוויאן. זו הייתה צריכה להיות טליה.
"לטליה יש קריירה תובענית," אמר הריסון. "היא תתמסד כשתהיה מוכנה."

תירוצים. שנינו ידענו שהוא ממציא תירוצים.
"אני יודע שפגעתי בה." הרמתי ידיים, גונב את מילותיה של טליה משבוע שעבר. "סליחה לא תספיק. אבל אומר אותה. שוב ושוב. עד שהיא תבין שאני מתכוון לזה."
הריסון בחן את פניי, מחפש את השקר. אבל שיקרתי כבר מספיק לשני גלגולי חיים. הוא ימצא רק את האמת.
בלי לומר מילה, הוא הסתובב ויצא.
חיכיתי עד שדלת המכונית שלו נטרקה וקול המנוע גווע, ואז צעדתי לתוך הדירה, אוסף את המפתחות שלי מהדלפק.
הקיר הכתום ייאלץ לחכות.
הביקור של הריסון נועד להבריח אותי מהעיר. אבל טליה לא סיפרה לו על עקשנותי.
נתתי לה שבוע. נגמר הזמן.
הנסיעה לעיר ארכה עשר דקות. חוץ מפנסיו האחוריים של הריסון, מרחוק, לא ראיתי רכב אחר. סיבה נוספת לכך שחדר הכושר נכשל.
הוא רחוק מדי מהמרכז.
את חיי הבוגרים ביליתי בחדרי כושר ובמרכזי כושר. הטובים ביותר היו אלה שאי אפשר היה להתעלם מהם. אלה שעברת על פניהם מדי יום בדרך לקנות לאטה עתיר קלוריות או ארוחות במקדונל'ס.

הדרך המשיכה בעיקול נהר קלארק פורק. השמש זרחה מעל, נצצה במים ובגדות המושלגות מכל צד. הנסיעה שלי לקווינסי הייתה הרבה יותר נופית מאשר הנסיעה בפקקים של וגאס.

הריסון הגיע לתמרור עצור ופנה ימינה בצומת, לכיוון רחוב מיינ. פניתי שמאלה, מצטרף לשורה קצרה של מכוניות שנסעו כולן לקצה השני של העיר.

לכית החולים.

חנתי במגרש המבקרים. הגי'פ של טליה חנה באזור השמור לצוות. היה לה דגם דומה בווגאס, כך שלא הופתעתי לראות אותה איתו לפני כמה ימים כשחכיתי בביתה.

אולי לא השתנינו עד כדי כך.

מיהרתי פנימה, בודק את השעה בשעון שמעל דלפק פקידת הקבלה. "היי."

"ה־הי." הצעירה הביטה בי, פניה מסמיקות כשהיא תוחבת קווצת שיער מאחורי אוזנה.

הגעתי מהשיפוצים והייתי מיוזע, אבל לא גאה מכדי להשתמש באופן שבו הטישירט נצמדה לחזה ולזרועות שלי כדי למצוא את טליה. "תהייתי אם תוכלי לעזור לי. אני מחפש רופאה. טליה אידן? היא חברה ותיקה, עברתי באזור, ורציתי להפתיע אותה ולומר שלום." "אוקיי. כן. כמוכן." היא הזדקפה קצת יותר בכיסאה. "ראיתי אותה עוברת לפני כמה דקות. אני חושבת שהיא הייתה בדרך לקפטריה לארוחת צוהריים."

"את מתוקה אמיתית." הצבעתי לכיוון המסדרון. "לשם?"

"ישר במסדרון וזה משמאלך. אי־אפשר לפספס."

"תודה." קרצתי, ופסעתי מהדלפק בעודי מבריש את החלק הקדמי של חולצתי. הרמתי זרוע והרחתי את בית... השחי שלי. "אה, לעזאזל." הייתי צריך להתקלח קודם. לא חשבתי להרשים אישה, כבר... שנים.

קול מזלגות ופטפוטים קידם את פניי כשנכנסתי לקפטריה. משמאלי היה מטבח פתוח עם גריל וסיר טיגון. מתחת למנורת חימום היו קומץ קערות נייר עם חטיפי עוף וצ'יפס בחיתוך עבה.

מימיני התנשאו מכונת סודה ומעמדים עם חטיפי צ'יפס. מאחורי דלת הזכוכית של המקרר היו מגוון כריכים, יוגורטים וגביעי פירות. "אקח אחד כזה," אמרתי לטבח במטבח, מהנהן לכיוון חטיפי העוף.

"ראנץ' או קטשופ?"

"קטשופ." ראנץ' הוא רוטב שנוי במחלוקת מבחינת טליה. "תודה." לקחתי את האוכל שלי, וגם בקבוק מים ממקרר השתייה, והתקדמתי לקופאי. ראשו היה מכוסה רשת שיער כחולה כמעט בגוון של מדיו. הוצאתי את הארנק מכיסי, שילמתי על הארוחה שלי, וחלפתי על פניו לכיוון השולחנות בפנית האוכל הקטנה והסמוכה.

טליה ישבה לבדה ליד שולחן. היא הייתה במדיה הכחולים ועליהם חלוק מעבדה לבן. ביד אחת אחזה צ'יפס ובשנייה חטיפי עוף.

גיחכתי. מעולם לא פגשתי אישה שאכלה כמו טליה. היא שאפה את האוכל שלה. לעסה במרץ ולא בילתה את ארוחותיה בפטפוטים. כשהתיישבה ליד הצלחת שלה, זה היה כדי לצרוך מזון. במהירות.

היו שני כיסאות ליד השולחן שלה, אז התיישבתי על המושב הריק, ופתחתי את החלק העליון של כוס הפלסטיק שלי עם הקטשופ.

עיניה של טליה התרחבו. פיה הפסיק לזוז. היא הזדקפה, לעסה עוד קצת ובלעה. ואז שמטה את הצ'יפס והעוף לתוך קערת הנייר שלה. "זה חייב להיפסק."

"זה ייפסק. אחרי שתקשיבי לי." טבלתי צ'יפס בקטשופ ודחפתי אותו לפה.

"זה מקום העבודה שלי. אני לא מדברת איתך כאן."

"אז אני מניח שתצטרכי להכניס אותי הביתה הערב כשאבוא עם ארוחת ערב."

נחיריה התרחבו והיא הניחה את ידיה על השולחן. "לא."

"בשעה שש?"

"פוסטר."

אלוהים, אהבתי לשמוע אותה אומרת את שמי. גם כשאמרה אותו בעצבים. "בעצם, עדיף שנסגור על שש וחצי. אני צריך לסיים לצבוע. זה אולי ידרוש את שארית אחר הצוהריים."

"זכור לי שהשמיעה שלך הייתה טובה בהרבה."
 גיחכתי ואכלתי עוד צ'יפס. "עדיין אוהבת פיצה?"
 "גררר." היא נשפה בכעס ונעמדה על רגליה כל כך מהר שהכיסא
 מאחוריה כמעט נפל. טליה תפסה אותי, והרימה את מגש האוכל
 שלה. "חתיכת עקשן מטומטם. אם תגיע לדלת שלי, תתכונן לקפוא
 כי אני לא מכניסה אותך."
 "אז בואי לחדר הכושר."
 "למה?" קולה היה חזק מדי. היא הבחינה בכך והביטה סביבה,
 מעוותת מעט את פניה כשמשולחן האחיות הביטו בה בצורה מוזרה.
 "למה אתה כל כך רוצה לדבר? שום דבר שתגיד לא ישנה את העבר."
 "אני לא יכול לשנות את העבר. אבל אני רוצה להסביר."
 "ואז מה? נניח שאבוא לארוחת ערב. מה אז?"
 "ואז... אם עדיין תרצי שאעזוב את קווינסי, אעזוב."
 טליה בחנה את פניי במשך כמה רגעים ארוכים, בדומה לאביה
 קודם לכן. מעריכה. מנתחת. מחפשת את השקר. "אתה תעזוב אם
 אבקש ממך לעזוב."
 "כן." אם אחרי שדיברנו, השהייה שלי בקווינסי תגרום לה יותר
 מדי כאב, אעזוב.
 מעבר נוסף לא היה בתוכנית. אבל אמצא פתרון. אחרי הערב, אם
 באמת ארגיש שסיימנו ואין סיכוי, אתרחק.
 "בסדר. שש ושלושים." היא הסתובבה, הקוקו שלה מתעופף
 באוויר.
 הכנסתי עוד צ'יפס לפה.
 וחייכתי אל האישה היפה שיצאה בסערה מהקפטריה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן